

בית המשפט המחוזי מרכז

עמר"מ 11-04-39149 סרוב נ' עיריית תל-אביב-יפו

בפני כב' השופטת הבכירה, נגה אהד

ד"ר יעקב (ג'קי) סרוב

המערער

נגד

עיריית תל-אביב-יפו

המשיבה

פסק דין

1

2 לפני ערעורו של ד"ר סרוב על פסק דין בית הדין למשמעת של עובדי הרשויות המקומיות
3 (ת.מ.18/10, **הרשות המקומית עיריית תל אביב-יפו נגד ד"ר יעקב סרוב**, להלן: "**בית הדין**"), מיום
4 3.4.2011.

5 בית הדין הרשיע את יעקב סרוב (להלן: "**ד"ר סרוב**" או "**המערער**"), בעבירות משמעת לפי סעיפים
6 9(1), 9(2), 9(3) וסעיף 9(6) בחוק הרשויות המקומיות (משמעת), התשל"ח-1978 (להלן: "**חוק**
7 **המשמעת**"), הנובעות ישירות מהרשעתו בפלילים בע"פ 7354/09, בבית משפט המחוזי תל אביב,
8 בעבירת שוחד לפי סעיף 290 **בחוק העונשין, תשל"ז-1975**, והשית עליו את העונשים הבאים: נזיפה
9 חמורה, פיטורין לאלתר ממשרתו כמנהל חדר מיון בבית החולים איכילוב תל אביב ופסילה מעבודה
10 במגזר המוניציפאלי למשך שנתיים.

11 ד"ר סרוב ערער על הכרעת הדין ועל גזר הדין, אולם במהלך הדיון בערעור חזר בו מכל טענותיו
12 לעניין הקלון שקבע בית הדין בהחלטתו מיום 1.2.2011, ולפיכך לא אתיחס לשאלת הקלון הנלוות
13 לעבירת השוחד. השאלה שלפני הינה אם כן, שאלת חומרת העונש.

14 השתלשלות העניינים:

15 1. ד"ר סרוב, סיים את לימודי הרפואה בשנת 1981 ובינואר 1982 החל להתמחות ברפואה
16 פנימית בבית החולים איכילוב. במהלך עבודתו שם, התקדם לתפקיד סגן מנהל מחלקה
17 פנימית ב' ובשנת 1994 מונה למנהל חדר מיון פנימי בהיותו מומחה לרפואה פנימית ורפואה
18 דחופה. ד"ר סרוב שימש במשך 14 שנים כמנהל חדר המיון, ומן העדויות שעלו בהליכים
19 קודמים, עולה כי עשה כן בהצלחה רבה. במקביל לתפקידו כרופא בשירות הציבורי, ניהל
20 ד"ר סרוב קליניקה פרטית, על פי דין, בה טיפל בפציינטים בשעות אחר הצהריים.

בית המשפט המחוזי מרכז

עמר"מ 11-04-39149 סרוב נ' עיריית תל-אביב-יפו

2.

והנה אז, כפי שנקבע בפסק הדין בעניינו (ת.פ. 8043/07 בבית משפט השלום בתל אביב
שאושר בע.פ. 7354/09 בבית משפט המחוזי בתל אביב, להלן: **"פסק הדין הפלילי"**), נטל
ד"ר סרוב, בשלוש הזדמנויות שונות שוחד מאדם בשם אסי אבוטבול, ראש ארגון פשע,
בסכום כולל של כ- 3000 ₪. ד"ר סרוב הכיר את אסי אבוטבול עת טיפל בו בעבר,
בקליניקה הפרטית, כ- 7 שנים לפני מועד העבירות בהן הורשע. מאז לא נפגשו, עד לשנת
2005, אז ביום 21.9.2005 וביום 30.10.2005 התרחשו העבירות.

בתאריכים אלה חיכה ד"ר סרוב לאסי אבוטבול בפתח חדר המיון של בית החולים איכילוב
בתל אביב, לבקשת אבוטבול, ועימו קב"ט בית החולים. יחד ליוו השניים את אבוטבול
במהלך הבדיקות במחלקת המיון הפנימי ובמחלקות אחרות בבית החולים, תוך שד"ר סרוב
מוודא עם גורמי הטיפול השונים שאבוטבול ייבדק ויטופל מיידית, מבלי להמתין בתור.
תמורת ליווי צמוד זה העביר אבוטבול לקליניקה הפרטית של ד"ר סרוב שוחד כספי בסך
800-1000 ש"ח בכל פעם. בפסק הדין הפלילי הודגש כי ד"ר סרוב עצמו פנה לאבוטבול
וביקש לגבות תשלום זה, לאחר שהאחרון לא שילם במועד.

ד"ר סרוב טען כי ליווה את אבוטבול במהלך הבדיקות בבית החולים כחלק מ"מנוהל טיפול
באישיות בעייתית", ולעניין הכספים שקיבל טען שאלה הגיעו לו בעד ייעוץ טלפוני פרטי
שנתן לאבוטבול. טענות אלה נדחו והוא הורשע בלקיחת שוחד בגין שני מקרים אלה.

3.

כשנה לאחר שני האירועים הקודמים, ביום 7.11.2006, עת שהה אבוטבול במעצר בית,
הורה אבוטבול לאדם שלישי שיבקש מד"ר סרוב להתקשר אליו וכך היה. בשיחת הטלפון
בין השניים סיפר אבוטבול שאינו חש טוב וד"ר סרוב הזמינו לבית החולים. אבוטבול הפר
את מעצר הבית והגיע לבית החולים, כאשר, גם הפעם, חיכה לו ד"ר סרוב בפתח חדר המיון
וטיפל בעניינו. לטענת סרוב, לפני שאבוטבול עזב את בית החולים, "דחף" אבוטבול לכיסו
800 ₪, אלא שהפעם צורף ל"תקבול" פתק ובו שם ומספר טלפון של מפקח מסוים במשטרה
אליו ביקש אבוטבול את ד"ר סרוב להתקשר ולהודיע שאבוטבול ביקר בחדר מיון, "ביקור
דחוף", וזאת במטרה להצדיק את הפרת מעצר הבית.

ד"ר סרוב התקשר לאותו מפקח אולם לא ציין שהטיפול היה "דחוף", כפי שדרש אבוטבול,
ובשל כך שלח אבוטבול, בשלב מאוחר יותר, אדם שלישי שייקח מד"ר סרוב חזרה את
הכסף שנתן אבוטבול בביקור האחרון.

לעניין הביקור האחרון טען ד"ר סרוב כי היה שרוי במצב של הלם וחוסר אונים כיון
שאבוטבול כפה עצמו במפתיע והוא פחד להחזיר לאבוטבול את כספו, אולם בית המשפט
דחה טענות אלה וקבע התנהלות ד"ר סרוב בביקור האחרון מעידה שמדובר בביקור דומה
במאפייניו לביקורים הקודמים, וגם כאן מתקיימים יסודות עבירת השוחד.

בית המשפט המחוזי מרכז

עמר"מ 11-04-39149 סרוב נ' עיריית תל-אביב-יפו

4. בעקבות אירועים אלה הורשע ד"ר סרוב בלקיחת שוחד בבית משפט השלום בתל אביב (ת.פ. 8043/07) ודינו נגזר ל- 30 חודשי מאסר, מתוכם 15 לריצוי בפועל והיתרה מאסר על תנאי ונקנס בסך 15,000 ₪. בערעור על פסק הדין לבית משפט המחוזי בתל אביב (ע.פ. 7354/09), שנסב על הכרעת הדין ועל גזר הדין גם יחד, נותרה הכרעת הדין על כנה אולם גזר דינו הומתק ונקבע לשישה חודשי מאסר שרוצו בעבודות שירות. בפסק דינה ציינה נשיאה בית משפט מחוזי תל אביב, השופטת ברלינר, כי במקרה זה יש לתת משקל מיוחד ואפילו חריג לנסיבות הנלוות הקשורות לביצוע העבירות (ראו סעיף 12 לפסק דינה), ועל כך בהמשך.

5. לאחר הרשעתו בפלילים נוהל נגד ד"ר סרוב הליך משמעותי במשרד הבריאות ורישיונו הותלה למשך שלושה חודשים. בנוסף ריצה ד"ר סרוב שישה חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות, והוא מושעה מאז 15.8.2008 מהשירות הציבורי וזכויותיו ומשכורתו נשללו גם הן.

פסק הדין בבית הדין למשמעת:

6. בעקבות הרשעתו בפלילים הוגשה נגד ד"ר סרוב תביעה לבית הדין למשמעת של עובדי המדינה. בית הדין הרשיע את המערער, ובנוגע לעונש הראוי הרחיב וקבע כי ההלכה, במקרים בהם הורשע עובד ציבור בקבלת שוחד במסגרת עבודתו, הינה אחידה - **"עובד כזה לא נשאר במערכת הציבורית"** (כך בסעיף 26 בפסק הדין). לעניין נסיבותיו האישיות של המערער ציין בית הדין כי אין חולק על כישוריו המקצועיים, אולם לא נתן משקל לדברי העדים הרבים שהעידו אודות כישוריו ואישיותו של המערער לטובתו אלא פסק כך:

"נהיר כי כהונתו כמנהל המיון הפנימי עתידה הייתה להסתיים ביום מן הימים, ונמצא היה מאן-דהוא מן הקהילה הרפואית שהיה בא תחתיו. לכן, המצג הכמעט- אפוקליפטי שהשתמע מהמלמדים זכות עליו והעותרים להחזירו לתפקידו האחרון, ויפה שעה אחת קודם, הינו מרחיק- לכת, בלשון המעטה. דווקא התפקיד במדרג הניהולי אותו מילא הנאשם וותק שירותו, צריכים היו להובילו להתנהגות אחרת בבחינת "אם בארזים נפלה שלהבת, מה יגידו אזובי הקיר" (כך בפסק הדין, נ.א).

בית הדין דחה את טענת המערער לעניין העונש, להביא בשיקולו את משך הזמן שעבר מאז קרות האירועים עד ליום פסק הדין, ואת העונשים בהם נשא עד אז. גם בקשתו לשוב אל משרתו נדחתה ובית הדין גזר עליו פיטורים לאלתר, נזיפה חמורה ופסילה מעבודה במגזר המוניציפאלי למשך שנתיים.

בית המשפט המחוזי מרכז

עמר"מ 11-04-39149 סרוב נ' עירית תל-אביב-יפו

טענות הצדדים בערעור לפני:

7. המערער טוען כי באיזון שבין ההגנה על השירות הציבורי ותדמיתו לבין נסיבותיו האישיות, היו צריכות האחרונות להכריע את הכף לטובתו ולהביא לתוצאה לפיה לא יפוטר ולא ייפסל מן השירות המוניציפאלי. לטענתו בית הדין לא הביא בחשבון כי מדובר באדם נורמטיבי שהקדיש את חייו לרפואה הציבורית ולאורך 26 שנות פעילותו עברו נקי ללא רבב. כן לא נשקלו לטענתו המחר הכבד ששילם עד כה ותרומתו הפוטנציאלית לרפואה הציבורית בישראל.

לטענת המערער דומה כי שלושה דברים בלבד עמדו לעיני בית הדין והם: "שוחד", "עובד ציבור" ו"מדיניות ציבורית".

7. בתשובתה לערעור טוענת המשיבה "שוחד הוא שוחד הוא שוחד".
בסקירתה את הרציונאליים המנחים ענישה בדין המשמעת והם "מניעת הפגיעה בתפקודו של השירות הציבורי, בתדמיתו ובאמון בו", ציינה המשיבה, שלפי ההלכה, ערכאת הערעור היושבת בדין המשמעת מעולם לא ביטלה עונשי פיטורין שנגזרו על עובדים שהורשעו בקבלת שוחד. מוסיפה המשיבה ומזכירה שלפי ההלכה, רק במקרים חריגים תתערב ערכאת הערעור בעונש שקבע בית הדין המשמעת ובהחלטת בית הדין לא נפל פגם המצדיק התערבות כגון זאת.

לעניין שיקולי בית הדין לקולת העונש טענה כי אין לגזור גזירה שווה בין השיקולים המובאים בחשבון בגזירת דין פלילי לבין אלה שיש לשקול בגזירת הדין המשמעת, מאחר שמדובר בהליכים שונים, שתכליתם שונה ועונש קל שהוטל בדין הפלילי אינו מחייב אמצעי משמעת קל גם כן.

בהתייחס לטענת המערער לפיה התעלם בית הדין מהעונש שהיה מנת חלקו של המערער עד כה השיבה כי שהשעיית המערער מעבודתו עד הכרעה בערעור אינה בגדר עונש אלא היא שלב ביניים עד גמר ההליכים המשמעתיים.

דיון והכרעה:

8. לאחר עיון בכתב הערעור, בתשובת המשיבה ובחומר שהגישו הצדדים בטענות לפני, ולאחר שנתתי דעתי לחומרת המעשים אל מול הנסיבות המיוחדות של המקרה שלפני, שוכנעתי, כי נסיבות מקרה זה הן מיוחדות וחריגות המצדיקות קבלת הערעור ושינוי אמצעי המשמעת שהטיל בית הדין.

בית המשפט המחוזי מרכז

עמר"מ 11-04-39149 סרוב נ' עיריית תל-אביב-יפו

תכלית הדין המשמעותי:

9. רבות האירה הפסיקה אודות הדין המשמעותי ותכליתו המיוחדת להגן על השירות הציבורי, תדמיתו ותפקודו התקין. אמון הציבור בשירות הציבורי תלויה קשר בל יינתק בתפקודם ההגון וההגון של עובדי השירות הציבורי כשכל סטייה מנורמות ההתנהלות בהם הם מחויבים, פוגעת במישרין באינטרס הציבורי מחד גיסא וביחס הציבור לשירות מאידך גיסא.

אמון הציבור הוא נכס חשוב של הרשות השלטונית, ויש ליתן משקל נכבד לשיקולים הבאים לקיים לשמר ולפתח את תחושת הציבור כי משרתיו אינם אדוניו, וכי הם עושים מלאכתם למען הציבור, מתוך יושר וניקיון כפיים (ראו בג"צ 6163/92, **אייזנברג נ' שר הבינוי והשיכון**, פד"י מז(2) 229, 266).

בפרשת ברוכין (עש"מ 1928/00, **מדינת ישראל נ' ישראל ברוכין**, פד"י נד(3), 694) סוכם כי הדין המשמעותי מטרתו לבחון האם ראוי שאותו עובד שסרח יעבור מתפקידו, יורד בדרכה או יפוטר, והכל כדי למנוע פגיעה נוספת של אותו עובד בשירות הציבורי, לשרש תופעות פסולות ולהרתיע עובדים אחרים.

במיוחד בנוגע לעבירת השוחד נקבע בפרשת אטיאס (עשמ 6974/06, **מאיר אטיאס נ' מדינת ישראל**, השופטת פרוקצ'ה מיום 24.9.07) כך:

"עבירת השוחד היא מן החמורות שבעבירות שעובד ציבור עלול להיכשל בהן. זוהי עבירה הטומנת בחובה שימוש בכח המשרה הציבורית כעילה לקבלת שלמונים. השוחד משעבד את שיקול הדעת הענייני שעל עובד הציבור להפעילו במסגרת ביצוע תפקידו, ומעוות אותו לצורך השגת טובת הנאה אישית. הוא מסיט את התפקיד הציבורי מביצוע שליחות שעיקרה בקידום האינטרס הציבורי, לניצול שרירותי של כח וסמכות למטרת העשרה אישית" (הדגשה שלי, נ.א.).

התרת המשך עבודתו של עובד שהורשע בשוחד במסגרת שירות מדינה, לשיטת השופטת פרוקצ'ה באותה פרשה, שמורה למקרים יוצאי דופן וחריגים בלבד, בהם שיקולים מיוחדים עשויים לגבור על האינטרס הציבורי המחייב, דרך כלל, את פיטורי העובד.

פרשת אטיאס תיארה את הכיעור הנלווה לעבירת השוחד; בצע כסף, השגת טובת הנאה אישית, שחיתות, ניצול כוח וסמכות, מן הצד האחד ואת הפועל היוצא של אותו כיעור; פיטורים, להוציא מקרים יוצאי דופן וחריגים בלבד, מן הצד השני.

בית המשפט המחוזי מרכז

עמר"מ 11-04-39149 סרוב נ' עיריית תל-אביב-יפו

נסיבות העבירות:

10. סעיף 61ג בחוק שירות המדינה (משמעת) תשכ"ג-1963, קובע כי **"הממצאים והמסקנות של פסק דין חלוט במשפט פלילי שנוהל נגד אדם יראו אותם כמוכחים בדיון נגד אותו אדם לפני בית הדין למשמעת"**.

בהתאם לסעיף זה אתייחס מכאן והלאה לפסק הדין בערעור לפני בית משפט המחוזי (להלן: **"פסה"ד"**) כבסיס לממצאים והמסקנות בעניין ד"ר סרוב.

בקבלה את הערעור על גזר הדין, המתיקה השופטת ברלינר את עונשו של ד"ר סרוב, מ-30 חודשי מאסר מתוכם 15 בפועל ל-6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות. הפחתה דרמטית זו בעונש נומקה ארוכות והיא מבוססת על נסיבות ביצוע העבירות שעבר ד"ר סרוב, אותן מצאה השופטת ברלינר כיוצאות דופן ביחס לנסיבות אשר בדרך כלל מקימות את היסוד העובדתי בעבירת לקיחת שוחד. אני סבורה כי יפות ההבחנות בפסק הדין גם בשאלה שלפני.

11. ואלה נסיבות העבירה המיוחדות:

ראשית; נקבע שד"ר סרוב לא נטל שוחד מתוך **בצע כסף** (ראו ס' 12 לפסק דין השופטת ברלינר). המניע לעבירה לא הוברר מעולם, לא בבית משפט השלום ולא בבית משפט המחוזי, מה גם שהסכומים שנטל היו נמוכים. **"הרצון להתעשר אגב ותוך ניצול התפקיד הציבורי, כך השופטת ברלינר בפסק הדין, .. הוא הרכיב הבסיסי השורשי והמאפיין ביותר את היבט השחיתות שבעבירת השוחד. טול רכיב זה והיבט השחיתות, הגם שהוא עדיין קיים, מקבל פנים אחרות, במיוחד כאשר לא מוצג מניע אחר שעוצמתו ומשמעותו זהה או מקבילה לתאוות בצע"** (הדגשה שלי, נ.א.). משלא הוכח הרצון להתעשר, לא הוכחה אותה תאוות בצע, ניטל העוקץ המאפיין את השחיתות שבנטילת שוחד.

שנית; נסיבות מתן השוחד שונות מנסיבות מתן השוחד במקרים דומים. ככלל, ניתן שוחד לרופא ניתן כדי "לקנות" את תשומת ליבו והתייחסותו המיטבית של הרופא המטפל בחולה. "קנייה" ו"מכירה" זו מעידה על ניצול מצוקת החולה אשר מוכן לשלם כל מחיר בעד בריאותו. במקרה של ד"ר סרוב קבע בית המשפט כי יסוד הניצול כמו גם יסוד מצוקת החולה נעדרים כיון שאבוטבול אינו מסוג האנשים שאת מצוקתם ניתן לנצל.

על כן קבעה השופטת ברלינר ואני מצטרפת לקביעתה: **"שוחד- היה. ניצול – לא היה"** (סעיף 14 לפסה"ד).

שלישית; התנהלות ד"ר סרוב באירוע השלישי והאחרון, עת התקשר למשטרה, לבקשת אבוטבול, אולם לא דיווח כי ביקורו של אבוטבול במיון היה "חיוני ודחוף", כפי שזה ביקש,

בית המשפט המחוזי מרכז

עמר"מ 11-04-39149 סרוב נ' עירית תל-אביב-יפו

מעידה, כי על אף שנטל את הכספים, ממניע שאינו ידוע, כאמור, הנורמטיביות וסולם הערכים שלו כאדם באו לידי ביטוי והוא נמנע מלשקר למשטרה, על אף שהסתכן בתגובה עוינת מצד אבוטבול בשל כך, כפי שאכן קרה.

אמנם בית המשפט לא קיבל את טענת ד"ר סרוב כי לפיה כוחו לא עמד לו לסרב לאבוטבול או שמעשיו נבעו מפחד מפני האחרון, אולם התבטאותו הגסה של אבוטבול כשגילה שד"ר סרוב לא עשה כמצוותו, ממחישה מיהו אסי אבוטבול, וכפי שתיארה אותו השופטת ברלינר **"מדובר בעבריין שאין לו קווים אדומים"**. עובדות אלה יש להביא, לעניות דעתי, בשכלול הנסיבות לעניין העונש.

12. עבירת השוחד שעבר ד"ר סרוב עונה ליסוד העובדתי הנדרש לקיומה אולם מדובר, לשיטתי, ב"עבירה במערומיה", כאשר ה"מלבוש" חסר. באמרי "מלבוש" כוונתי לכיעור הנלווה לעבירת השוחד בדרך כלל, אשר חלק ממרכיביו מנתה השופטת ברלינר; הרצון להתעשר, תאוות בצע, ניצול מצב מצוקה וקיומה של "רפואה שחורה" – מצב בו רופא מנצל את מצוקת החולה החלש ומבקש ממנו תשלום בעד שירות שהוא אמור לתת בלאו הכי- כל אלה לא התקיימו בעניינינו.

במבחן התוצאה מסתבר כי יתר החולים תחת השגחת ד"ר סרוב לא נפגעו. למסקנה זו הגעתי לאחר עיון מעמיק בתיק, ובין היתר מעיון במכתב מאת פרופ' גבי ברבש, מנהל המרכז הרפואי אשר שימש מנהלו הישיר של ד"ר סרוב שנים רבות, ובמכתב מאת ד"ר קרין הלר ויסקין, מחליפתו של ד"ר סרוב בתפקיד, מנהלת חדר המיון.

למסקנה דומה הגיעה השופטת ברלינר כשקבעה כך:

"כאשר מדובר בשוחד- ברפואה ציבורית או בכל תחום דומה, הסכנה היא בכך ש"קוני השירות" ייהנו משירותיו הטובים של עובד הציבור ושאר הנזקים לשירות זה – ירדו בדרגה ויזכו לשירות נחות באיכותו. כאשר מסתבר שחשש זה לפחות לא התממש- צריכה להיות לכך השפעה לעניין העונש".

אוסף ואציין כי מדרכו של עולם בעניינים כגון אלה, כאשר נודע ברבים שמו של אדם שלקח שוחד ממאן –דהוא, או אז צפים עולים ובאים לידיעת המשטרה והציבור מקרים נוספים בהם נהג אותו לוקח שוחד באופן דומה. לא כך במקרה שלפני. דומה שפרט לאותו אסי אבוטבול, על אישיותו העבריינית נכתב לעיל, לא נהג הד"ר סרוב באופן דומה כלפי אדם אחר.

בית המשפט המחוזי מרכז

עמר"מ 11-04-39149 סרוב נ' עיריית תל-אביב-יפו

סיכום ביניים:

13. להבחנותיה של השופטת ברלינר ולהבחנות הנוספות שהובאו לעיל יש ליתן משקל מיוחד ודי בהן כדי להחריג את עניינו של המערער מעניינם של לוקחי שוחד אחרים שדוגמתם הביאה המשיבה בטיעוניה.

כך, לדוגמא, שונה עניינו של המערער מעניינו של אריה פיגר (עפ"ג (ת"א) 7512-04-10, **מדינת ישראל נ' אריה פיגר**, השופטת ברלינר מיום 2.3.2011), גם הוא רופא משכמו ומעלה בתחום המקצועי, שנטל שוחד בנסיבות שונות, שם קבעה שופטת ברלינר כך:

"כגודל התרומה והמעמד – גודל הכיעור שבניצולם. לצערנו, שוכנענו כי המערער גילה לאורך הדרך תאוות בצע לא מרוסנת, ושמא הוכח פעם נוספת כי כל הגדול מחברו – יצרו גדול הימנו. הכניעה לאותה תאוות בצע הוליכה להתנהלות אטומה וצינית. ושוב אנו חוזרים לכל הווריאציות השונות והמטרות שלשמן ניתן השוחד "

נסיבות אישיות:

14. נסיבותיו האישיות של ד"ר סרוב לא פורטו בפסק הדין בבית הדין.

ד"ר סרוב יליד 1954, שירת בצה"ל כלוחם קרבי בגולני. את לימודי הרפואה סיים בשנת 1981 ושנה אחר כך החל התמחות ברפואה פנימית בבית החולים איכילוב. עם סיום התמחותו מונה לרופא בכיר ובהמשך לסגן מנהל מחלקה פנימית ב'. לאחר כארבע שנים בתפקיד נקרא על-ידי פרופ' גבי ברבש, מנהל בית החולים, להקים את חדר המיון הפנימי. מאז שימש ד"ר סרוב כמנהל חדר המיון במשך 14 שנים, עד לאירועים נשוא פסק דין זה.

במהלך תפקידו כמנהל חדר המיון הפנימי הותיר ד"ר סרוב חותם רב השפעה.

במכתבו אל ועדת המשמעת מיום 25.1.10 כתב פרופ' גבי ברבש, מנהל בית החולים איכילוב, אודות ד"ר סרוב:

1. "אני מכיר את ד"ר ג'קי סרוב מאז הגעתו לבית החולים איכילוב, והיכירותינו התהדקה עם מינויו על ידי לתפקיד מנהל חדר המיון הפנימי, עלרקע רצוני להסדיר כראוי את עבודת המיון שהתאפיינה אז בארגון לקוי, ובאיכות טיפול בעייתית.

2. לאורך תקופת הונתו של ד"ר סרוב כמנהל המיון הפנימי... חל שיפור דרמטי בתפקוד מחלקה חשובה זו...

בית המשפט המחוזי מרכז

עמר"מ 11-04-39149 סרוב נ' עיריית תל-אביב-יפו

3. ד"ר סרוב הפך את המיון ליחידה מתפקדת, באווירה מקצועית ובעיקר תוך עבודת

צוות, תוך שיפור בכל תחומי הפעילות של חדר המיון...."

בעדותו לפני בית הדין הדגיש פרופ' ברבש (עמ' 9-10 בפרוטוקול) כי אין זה טריוויאלי עבורו, מנהל בית חולים לבוא ולדבר בעד רופא שהורשע בעבירה של שוחד. למרות זאת העיד לטובת ד"ר סרוב ואמר שהאחרון אינו איש מושחת, אלא אדם חיובי מאוד והוא, פרופ' ברבש, היה שמח לראותו חוזר ומתפקד במערכת הציבורית.

גם מעדותו של פרופ' רני אורן, מי שהיה מנהל האגף הפנימי באיכילוב ואחראי על המיון עצמו, עולה כי ד"ר סרוב ניהל את המיון בהצלחה גדולה. ניהול המיון הוגדר על ידי פרופ' אורן כמשימה בלתי אפשרית, נוכח כמות הפניות הרבה. פרופ' אורן ציין את היחס האישי שנתן המערער לכל רופא, אחות, עובד ניקיון, מזכירה וחולה בבית החולים, השקעתו ומסירותו הרבה למיון. כך אמר בעמוד 11 בפרוטוקול: **"במיון רואים רק את הגב של ג'קי, כי כשאתה יורד מהמחלקות למיון אנשים הולכים לקראתך, וג'קי הוא תמיד עם הפנים לחולה"**.

גם ממכתבה של ד"ר קרין הלר-ויסקין, ממלאת מקום מנהל המיון הפנימי באיכילוב, מיום 14.3.2011, עולה אישיותו הייחודית של ד"ר סרוב ומסירותו הרבה לעבודתו ואלה עיקרי דבריה:

"... כבר כסטאג'ר הצטיין ד"ר סרוב בחריצות יתרה באדיבות כלפי החולים, כלפי הצוות הסיעודי והרפואי. עם סיום הסטאז' התקבל להתמחות בפנימית ב'. גם שם פרט לחריצותו ועבודתו המסורה גם דאג למחלקה, מיד נרתם לגיוס תרומות לשיפור תנאי המטופלים, המזכירות, הוצאות הרפואי וסיעודי, בין אם מדובר במזגנים שבאותם ימים לא היו או בריהוט לחדר רופאים...

..עם סיום התמחותו בפנימית ב' עבר לנהל את המיון הפנימי באיכילוב...מיד דאג לרווחת המיון ארגן ערבי התרמה...על מנת שנוכל להצטייד במכשור רפואי חדש..כל חג דאג למתנות לצוות הרפואי והסיעודי...

חסרונו של ד"ר סרוב מורגש. ד"ר סרוב אדם ישר, חרוץ ביותר, רופא מסור לחולים. הוא אדם שנותן מכל הלב, מדבר בגובה העיניים. תמיד אפשר לפנות אליו, תמיד ישמח לעזור. ... אני תקווה שד"ר סרוב יחזור אלינו במהרה, אנחנו מחכים".

על יחסו האדיב לחולים העידה גב' סימה אלה, עיתונאית לשעבר ב"ידיעות אחרונות" אשר הכירה את ד"ר סרוב בעת מחלת בן זוגה (עמ' 13 בפרוטוקול):

בית המשפט המחוזי מרכז

עמר"מ 11-04-39149 סרוב נ' עירית תל-אביב-יפו

1 "... ועמדו שם בחדר המיון שהוא די קטן, לפחות 1000 איש נדחפו במסדרונות.
2 היתה סיטואציה שהיא לעצמה ממש מדהימה כי אתה אומר: לא ישימו לב אליי.
3 ולמרבה התדהמה עמד באמצע החדר ג'קי סרוב ובקור רוח הוא דאג לכל אחד
4 שהוא ראה".

5 עולה שהמערער השקיע את מרצו ותושייתו בהפעלת חדר המיון, התקדמותו וייעול השירות
6 שניתן בו לחולים. מהדברים עולה כי מדובר ברופא יוצא דופן במסירותו ויחסי האנוש
7 שניהל עם עובדיו ועם החולים במחלקת המיון, בבית החולים הציבורי בו עבד.

8 המערער עצמו מציין כי על אף שבשנים האחרונות, מאז הושעה מתפקידו בשירות הציבורי,
9 הוא ממשיך לטפל בחולים במסגרת פרטית ואף רואה בעיסוקו זו פרנסה נאה העולה כמה
10 מונים על פרנסתו בשירות הציבורי, הרי שהוא מבקש לחזור לתפקידו הקודם, שם הוא
11 רואה את עתידו וייעודו בחיים.

12 15. תמונה בעיני הערתו של בית הדין לפיה: "המצג הכמעט- אפוקליפטי שהשתמע
13 מהמלמדים זכות עליו והעותרים להחזירו לתפקידו האחרון, ויפה שעה אחת קודם, הינו
14 מרחיק- לכת, בלשון המעטה".

15 נעלמת מעיני סיבת התעלמות חברי בית הדין מדבריהם של רופאים בכירים ועדים אחרים,
16 וביטולם כלא היו. דווקא מקום בו, על פי השיטה הנוהגת במחוזותינו, צריכים דברים אלה
17 לשמש לטובת המערער, הובאו דברים אלה לרעתו, כשבית הדין עשה בהם שימוש להחמרת
18 עונשו.

19 אינני מקבלת עמדה זו.

20 לעולם יש להביא בחשבון גם את עניינו האינדיבידואלי של כל עובד, הן מבחינת נסיבות
21 ביצוע העבירה והן מבחינת הנסיבות האישיות, שכן בכל הליך ענישה, פלילי או משמעתי,
22 נדרשת מידתיות ראויה והתחשבות מאוזנת בנסיבות המקרה והאיש, במכלול השיקולים
23 לקולת עונש בעניינו (ראו עש"מ 4193/06, משה חי כהן נ' נציבות שירות המדינה, מיום
24 5.10.2006 ועש"מ 10250/01, ז'קלין מוכתרי נ' נציבות שירות המדינה, מיום 10.2.2002).

25 16. בעש"מ משה חי כהן, שם הורשע העובד בביצוע מעשה מגונה, התחשבה השופטת בעובדה
26 שהעובד העומד לדין המשמעתי היה עובד למופת במקום עבודתו, נעדר עבר פלילי או
27 משמעתי קודם ועבד בשירות המדינה שנים רבות. התחשבות זו הביאה לביטול עונש
28 הפיטורין שנגזר עליו כיון שעונש זה "מחמיר עמו ואינו נותן משקל מספיק לנתונו
29 החיוביים כפי שעולים בעניינו".

בית המשפט המחוזי מרכז

עמר"מ 11-04-39149 סרוב נ' עירית תל-אביב-יפו

גם במקרה שלפני מדובר באדם נורמטיבי, נעדר עבר פלילי או משמעותי, עובד למופת אשר מעסיקו מצפים לשובו לעבודה.

אין די בהלכה לעניין עונש נוטלי השוחד כדי לגזור אוטומטית את עניינו של כל עובד ועובדת שנטלו שוחד, מבלי התייחסות בלב פתוח ונפש חפצה לנסיבותיהם הייחודיות.

ענישה בדין המשמעותי:

17. המשיבה טוענת שהמשקל שראוי לייחס לנסיבות בהם בוצעה העבירה הפלילית וכן המשקל שיש לייחס לנסיבות האישיות של הנאשם פותח בדין המשמעותי אל מול האינטרס הציבורי. עיון קפדני בפסק הדין קמא מגלה כי בית הדין לא איזן כנדרש בין האינטרסים המוזכרים לעיל, כאשר ביטל לחלוטין את נסיבותיו האישיות של המערער ולא התייחס כלל לנסיבות העבירה כפי שהובאו בפסק הדין של בית משפט המחוזי והוא שהיה אמור להנחותו על פי סעיף 61 ג **בחוק שירות המדינה (משמעת)** המוזכר לעיל.

18. אני סבורה שבמקרה לפני התגבשו נסיבות יוצאות דופן וחריגות המצדיקות את ביטול עונש הפיטורין הנהוג בהלכה בעבירות שוחד.

והנסיבות הינן: היעדר מניע לביצוע השוחד; הקביעה שהמערער לא פעל מתוך בצע כסף; היעדר ניצול מצוקת חולה; העובדה שהמערער שלא שיקר למשטרה למרות שאבוטבול הורה לו לעשות כן; העבירה בוצעה כלפי אדם אחד בלבד, אשר אישיותו העבריינית מוכרת היטב, מבלי שהגיעו עדויות על מקרים נוספים.

נסיבותיו האישיות של המערער באות בשיקול גם הן ובכללן העובדה שבמערער לא דבק רבב במשך כל שנות פעילותו, עד למועד העבירה, המערער שירת את ציבור החולים נאמנה מזה 26 שנים וזכה להערכה מיוחדת מאת מנהליו, עמיתיו, עובדיו והחולים בהם טיפל.

כמו כן אני מביאה במערך שיקולי את האינטרס הציבורי לתפקוד תקין של השירות הציבורי, מעבר לחשיבות שמירת תדמיתו בעיני הציבור. לשיטתי, האינטרס הציבורי להשיב לשורותיו רופא מקצועי בעל ניסיון, ראוי גם הוא.

סיכום:

19. עבירת שוחד היא עבירת שוחד. ואולם, לטעמי, בית הדין לא שקל את עבירת השוחד הייחודית במערומיה כפי שעמדה בפניו, וככזאת.

יש לשקול עבירה זו כפי שהיא, במערומיה, אל מול תכלית הדין המשמעותי, אל מול האינטרס הציבורי, לרבות אינטרס בית החולים איכילוב שמשקלו, לא נופל ממשקל האינטרס הציבורי בכללותו.

בית המשפט המחוזי מרכז

עמר"מ 11-04-39149 סרוב נ' עירית תל-אביב-יפו

לאור האמור לעיל אני מוצאת שיש בכל הנסיבות כפי שתוארו לעיל כדי לחרוג מהענישה המקובלת בעבירות שוחד בדין המשמעותי.

סוף דבר:

20. אני מקבלת את הערעור ומקלה באמצעי המשמעת שהוטלו על המערער כדלקמן:

א. עונש הפיטורין לאלתר בטל. במקומו יבואו פיטורין על תנאי שהמערער לא יעבור על העבירה בה הורשע בבית המשפט המחוזי בתוך שנתיים ממועד מתן גזר הדין בבית הדין המשמעותי.

ב. תקופת ההשעיה במגזר המוניציפאלי, שהוטלה על ידי בית הדין, בטלה. במקומה אני מורה על תקופת השעיה בת 7 חודשים, שמניינה יחל מיום גזר הדין שנתן בית הדין המשמעותי.

ג. יתר הוראות בית הדין תשארנה על כן.

למען הסר ספק, הלכה למעשה, רשאי המערער לחזור לעבודתו הציבורית בבית החולים איכילוב כמנהל חדר מיון לאלתר.

המזכירות תעביר פסק הדין לבאי כח הצדדים ולצדדים עצמם.

ניתן היום, י"ח חשוון תשע"ב, 15 נובמבר 2011, בהעדר הצדדים.

נעה אהד, שופטת בכירה

בית המשפט המחוזי מרכז

עמר"מ 11-04-39149 סרוב נ' עיריית תל-אביב-יפו

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5